

Arrest

nr. 61 715 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. KARACA, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2009 en heeft zich op 2 maart 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 11 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 oktober 2009.

1.3. Op 18 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin, afkomstig uit Kosovo. U bent afkomstig uit Gracanica. Na uw huwelijk woonde u in Prishtina. Na het overlijden van uw echtgenoot in 1985 trok u bij uw moeder in Gracanica in. Omwille van veiligheidsredenen bracht u bij het begin van de bombardementen in Kosovo in 1999 twee van uw dochters, Perihan (O.V.6.404.147) en Gjuljeta Mehmeti, naar uw zus in Smederevo (Servië). U bezocht uw dochter Perihan in Smederevo en toen vroeg u er een reispaspoort aan. Perihan bezocht u enkele keren in Gracanica. In Gracanica werkte u als huishoudster bij een Servische familie. Tijdens uw verblijf in Gracanica hoorde u op de televisie dat een Servische jongen, ene Popovic, was vermoord door Albanezen. Serviërs van Gracanica kwamen op straat om te protesteren tegen het incident. Ongeveer drie à vier jaar geleden, op 17 maart, namen Serviërs uw zoon Ramiz Mehmeti (O.V.6.396.980) mee en gaven hem stokken om samen met hen zich tegen Albanezen te verdedigen. De internationale autoriteiten kwamen tussenbeide om de gemoederen te bedaren. Op straat werd u omwille van uw afkomst voortdurend uitgescholden door Serviërs. Ze zeiden u dat u door hen zou worden afgeslacht. U diende nooit klacht in tegen deze mensen of maakte nooit melding van het gebeurde omdat u bang was in brand te worden gestoken. Ook werd u bedreigd door Albanezen die in Gracanica voorbijreden in hun wagen. Ze scholden u omwille van uw afkomst. Door de aanhoudende stress ten gevolge van al deze problemen kreeg u hartproblemen waarvoor u in 2008 in een Grieks ziekenhuis in Gracanica werd. U werd door de hele situatie ziek. Uiteindelijk besloot u Kosovo te verlaten. Op 28 februari 2009 verliet u Kosovo samen met uw zoon Ramiz Mehmeti en diens echtgenote Samanta Mehmeti (O.V.6.396.980). Op 2 maart 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Joegoslavische reispaspoort afgeleverd op 1 juni 2000 in Smederevo; uw UNMIK-identiteitskaart afgeleverd op 25 november 2002 te Pristina; uw Servische identiteitskaart uitgereikt op 19 mei 2003 te Pristina; uw medisch boekje; uw huwelijksakte uitgereikt op 23 februari 1981 te Pristina; een overlijdensakte van uw echtgenoot uitgereikt op 1 februari 1985 te Pristina; een bewijs van uw Servisch staatsburgerschap uitgereikt op 27 februari 2003 te Nis; uw Servische geboorteakte uitgereikt op 27 februari 2003 te Nis; enkele medische attesten uit Kosovo (d.d. 29 oktober 2008) en een medisch attest uit België (d.d. 28 mei 2009).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen – u was bang van voorbijrijdende Albanezen en u werd door Serviërs geprovoceerd en met de dood bedreigd; u werd nooit fysiek aangepakt (CGVS, p. 10-13) – onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan in dit verband voorts gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Gracanica (regio Pristina) wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo – ook in de regio Pristina – werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. U meldde evenwel de bedreigingen/provocaties aan uw adres nooit aan de politie. U was immers bang omdat de Serviërs u zeiden dat, indien u klacht zou indienen, u in brand gestoken zou worden en de politie in Kosovo wenst bovendien geen Roma. Ook de problemen met Albanezen durfde u uit angst niet aangeven (CGVS, p. 10; p. 12). Dit is evenwel geen afdoende uitleg voor uw nalaten de autoriteiten op de hoogte te brengen van uw (eventuele) problemen. De autoriteiten kunnen

immers niet optreden als ze van uw problemen niet op de hoogte gebracht werden. Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele de incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is overigens het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat in uw geval, de algemene situatie a priori op zich geen aanleiding geeft tot

het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Tot slot dient toegevoegd te worden dat ik inzake de asielaanvragen van uw zoon Ramiz Mehmeti, diens echtgenote Samanta Mehmeti (O.V.6.396.980) en inzake de asielaanvragen van uw dochter Perihan Mehmeti (O.V.6.404.147) en haar partner Stefik Rasidovski (O.V.6.404.148) een weigeringsbeslissing nam.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en afkomst, die door mij niet betwist worden. De overlijdensakte bevestigt uw verklaringen dat u weduwe bent, hetgeen evenmin wordt betwist. Het door u neergelegde medische boekje en medisch verslag van het laboratorium van een ziekenhuis in Gracanica bevestigen uw verklaringen dat u in 2008 werd opgevolgd voor uw gezondheidsproblemen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo voor uw gezondheidsproblemen niet opnieuw op de in Kosovo aanwezige medische diensten beroep zou kunnen doen. Het medische verslag van uw arts in België toont aan dat u in België medisch wordt opgevolgd. Gelet op het voorafgaande kan echter toegevoegd worden dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon R.M.. Zij roept geen eigen specifieke motieven in. In hoofde van verzoekster wordt vastgesteld dat zij blijkens haar verklaringen en blijkens de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, in het bijzonder haar Servisch nationaliteitsbewijs, onder andere over de Servische nationaliteit beschikt en dat dit door de commissaris-generaal niet wordt betwist. Verzoekster maakte nergens melding van een grond van vrees ten aanzien van Servië, noch toonde zij aan dat zij bij eventuele problemen in Servië niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Servische autoriteiten zodat zij niet aantoonbaar niet naar Servië te kunnen terugkeren.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 713 van 18 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), het Eerste Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat zijn identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en afkomst niet in twijfel worden getrokken, noch het door hem naar voren gebrachte verhaal. Verzoeker is niet akkoord dat de door hem ingeroepen elementen en de concrete en actuele situatie in zijn land geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of het subsidiaire beschermingsstatuut aangezien hij omwille van zijn etnische afkomst, met name het feit dat hij Roma is, vreest gedood en vervolgd te worden door zowel de Serviërs als de Albanezen, en dit een inbreuk op zijn mensenrechten vormt die zowel met subjectieve als objectieve elementen kan worden gestaafd. Verzoeker vervolgt dat hij uit angst naliet om de bescherming van zijn land in te roepen en hij argumenteert, onder verwijzing naar fragmenten uit de aan het administratief dossier en het verzoekschrift toegevoegde informatie, dat de commissaris-generaal op basis van de door hem gehanteerde bronnen tot de verkeerde conclusies komt en in haar motivatie informatie manipuleert door op onvolledige wijze de context mee te geven en andere informatie over het hoofd te zien. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing dan ook duidelijk gebaseerd is op beoordelingsfouten en op onredelijke wijze tot stand gekomen is, en stelt dat uit zijn uiteenzetting dan ook wel degelijk blijkt dat zijn relaas overeenstemt met een gegronde vrees zoals gedefinieerd in het vluchtelingenverdrag, minstens met een reëel risico zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een artikel 'Stop gedwongen terugkeer Roma naar Kosovo' van Amnesty International van 29 september 2010 en UNHCR's 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of individuals from Kosovo' van 9 november 2009.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde problemen, met name dreigende gebaren vanwege Albanezen en provocaties door Serviërs, onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) uit informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken, (iii) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten worden geboden aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), en klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld, (iv) hoewel erkend wordt dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, (v) het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, (vi) gelet op het voorgaande, kan worden gesteld dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zodat kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) ook in het kader van de asielaanvragen van zijn echtgenote, zijn moeder, zijn zus en diens partner een weigeringsbeslissing werd genomen, en (vii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die

daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

2.5. Uit de lezing van verzoekers verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker Gracanica (Kosovo) zou zijn ontvlucht omdat hij als lid van de Roma-gemeenschap bang is van Albanezen en Serviërs. Verzoeker stelde dat hij door Serviërs stokken aangereikt kreeg waarmee hij tegen de Albanezen moest gaan betogen en ze hem aanspraken en bedreigden op zijn werk wanneer er over het statuut van Kosovo werd gesproken, en omdat Albanezen dreigende gebaren naar hem maakten wanneer ze in hun wagen voorbijreden. In zoverre aangenomen kan worden dat de door verzoeker voorgehouden gebeurtenissen werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De loutere herhaling van zijn eerdere asielverklaringen over zijn persoonlijke problemen en het voorbeeld van een Servische jongen die vermoord werd, is hierbij niet voldoende om deze correcte motivering te weerleggen.

Daarenboven kan internationale bescherming slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet hierbij daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

In casu verklaart verzoeker enerzijds geen klacht te hebben ingediend tegen de bedreigingen vanwege de Serviërs omdat hij vreesde voor represailles en anderzijds geen klacht te hebben ingediend tegen de bedreigingen vanwege de Albanezen omdat hij niet terecht kon bij de autoriteiten vermits de KPS uitsluitend nog maar uit Albanezen bestond en hij in de overtuiging was dat deze hem niet zouden helpen, hetgeen opnieuw slechts een herhaling is van zijn eerdere verklaringen die reeds in de bestreden beslissing als ontoereikend werden bestempeld aangezien de autoriteiten niet kunnen optreden als ze niet op de hoogte gebracht worden en hij er nochtans volgens zijn verklaringen vanuit ging dat de politie zijn klacht serieus zou nemen ("Ze zouden het wel serieus nemen, maar ik was te bang" (CGVS, gehoor p. 13). Met de blote bewering dat de KP(S) enkel uit Albanezen bestaat, weerlegt hij onderstaande pertinente informatie van de commissaris-generaal niet, evenzeer gaat hij met de bewering uit angst geen klacht te durven indienen voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing: "Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien

maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.” (eigen onderlijning). De bewering dat hij niet de enigste is die bang is om de hulp in te roepen van de autoriteiten, is dan ook allerminst in overeenstemming met bovenstaande informatie.

2.6. Hoe dan ook, uit de lezing van de artikelen 48/3, § 1 en artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.7. In casu dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld onder het feitenrelaas dat verzoeker de Servische nationaliteit bezit. De Raad stelt vast dat dit uitdrukkelijk in het verzoekschrift wordt bevestigd (verzoekschrift p. 1, 3). Ter staving van zijn Servische nationaliteit legt verzoeker de volgende documenten voor: een Joegoslavisch paspoort afgeleverd op 1 juni 2000 in Smederevo, een bewijs van Servisch staatsburgerschap uitgereikt op 29 oktober 2007 te Nis en een Servische geboorteakte uitgereikt op 29 oktober 2007 te Nis. Dat verzoeker eveneens een UNMIK-identiteitskaart voorlegt uitgereikt op 25 november 2002 te Pristina en woonachtig zou zijn geweest in Gracanica (Kosovo) tot aan zijn vlucht naar België, bewering waarvan hij geen ander bewijs dan de UNMIK-identiteitskaart voorlegt, wijzigt niets aan de vaststelling dat hij de Servische nationaliteit heeft en dat zijn asielaanvraag derhalve moet worden onderzocht ten aanzien van Servië en hij desgevallend moet aantonen dat hij de bescherming van de Servische autoriteiten niet kan inroepen of dat hij geldige redenen aanvoert om te weigeren zich op de bescherming van de Servische autoriteiten te beroepen.

2.8. Verzoeker bevestigt dat hij de Servische nationaliteit heeft maar in zijn verweer in het verzoekschrift haalt hij geen enkele reden aan waarom hij niet naar Servië kan terugkeren, voert hij geen enkel concreet element aan waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade blijkt ten aanzien van zijn land van nationaliteit Servië, en evenmin wordt aangetoond dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Servische autoriteiten indien hij door derden zou worden geviséerd omwille van zijn Rom-origine. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd, wat in casu niet het geval is. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij bij een tante in Smederovo (Servië) verbleef, en blijkbaar kon hij daar zonder enig probleem een paspoort verkrijgen. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf en dat hij/zij, zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet aantonen dat zijn of haar aanvraag gerechtvaardigd is.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.3. Zoals ook terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing betreffen de door verzoekster voorgelegde documenten, met name haar identiteitsdocumenten en medische documenten, slechts gegevens die niet in twijfel worden getrokken, doch kunnen zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS